

Blandt københavnske

„APACHER“

Cigar-Arbejderskens Roman.

Moderne Folkeskuespil fra Vragen af Storstadslivet

af

Axel Breidahl.

Fru Christel Holch som Cigar-Arbejdersken og Hr. Lehmann som Fabrikantens Søn.

Den kvindelige Hovedrolle — **Fanny** — udføres af

Fru Christel Holch,

kendt fra sin Optræden i de store Films-Succes'er:

„Den lille Hornblæser“ og „Den hvide Slavehandel“ (Originalen).

Isccenesættelsen ved Hr. Ernst Munkeboe.

2 Akter ■ 70 Afdelinger.

1. Paa Cigarfabriken.
2. Arbejdets Datter: Fanny.
3. Ungdom og Forelskelse.
4. Fanny skænker John sit Portræt.
5. Et skæbnesvangert Kys.
6. Den strenge Fader skiller de to Unge ad.
7. Fabrikanten smider Fanny paa Gaden.
8. Fortvivlede Forhold i Hjemmet.
9. Drankeren kaster sin Datter paa Døren.
10. Hjemløs!
11. Fanny søger Arbejde.
12. „Cigarrullersker antages!“
13. En Snare for den Uerfarne.
14. Petra Jensen — en venlig „Dame“.
15. „De er antaget, min Tøs! Kom indenfor!“
16. Et nydeligt Selskab.
17. „Hertugen“, „Piphans“ og „Raptus“ [samt deres Donnaer.
18. Fanny modtages med aabne Arme af „Apacherne“, som vil slaa Mønt af hendes Skønhed.
19. Fanny tvinges til at agere Lokkedue.
20. Under streng Kommando.
21. En Fisk, der bider paa Krogen.
22. I den røde Ampels Skær.
23. Champagne paa Bordet.
24. Et djævelsk Paafund. — Opiums-Cigaretten præpareres.
25. Middagsherren faar — af Fannys Haand — den lumske Cigaret.
26. Offerets Lommer gaas efter i Sømmene.
27. „Citronen er presset“ — og praktiseres nu af Vejen.
28. Fabrikantens Søn anstiller Efterforskninger for at finde Fanny.
29. En ufrivillig Drosketur.
30. Opiums-Rusen dunster bort.
31. „Hvor er jeg dog henne?“
32. Hos Politiassistenten.
33. Hvad Fotografiet fortalte.
34. De to Herrer mødes.
35. Apachernes „Festmiddag“. — Op med Kalkunen!
36. Bukseskørtet demonstreres.
37. Den danske „Apache“-Dans.
38. Ugler i Mosen! Hvad der stod i Avisen.
39. Feststemningen er ødelagt.
40. Hurtig Udrykning!
41. Over Plankeværket.
42. Paa Trafikens Enemærker.
43. Hvad Rengøringskonen fandt i Jernbane-Waggonen.
44. Fanny slæbes med til et nyt Smuthul.
45. „Piphans“ som Fangevogter.
46. Fannys Nød og Ulykke blødgør den skikkelige Fyrs Hjerte.

47. „Jeg er gaaen i byn for at købe spridt og Aggevidt“.
48. Fanny skriver til John og beder ham frelse hende.
49. „Piphan“s som Postillon d'amour.
50. Fabrikantens Søn modtager „Piphans“.
51. Brutalitets Højdepunkt.
52. Fanny paa Vanvidnets Rand.
53. Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest.
54. Politistave og Revolvere gør Apacherne tamme.
55. Transporten til Politistationen.
56. Sygebilen fører Fanny til Hospitalet.
57. I Lægens og Sygeplejerskens Varetægt.
58. Vil hun genvinde sin Sundhed?
59. De elskendes Gensyn.
60. Helbredelsen skrider fremad.
61. Paa Sygebesøg i Hospitalshaven.
62. To Mødre.
63. For Rettens Skranke.
64. Apacherne udpeger Fanny som Forbrydersken.
65. „Piphans“ siger et borgerligt Ord.
66. Frifindelsen.
67. Faderen forsones.
68. De elskende forenes.
69. Tre Aar senere. En Familie-Idyl.
70. En gammel Bekendt paa Kuskesædet.

Langt ude i det fattige Forstadskvarter, hvor et Ekko af Træsko-Klapren tidlig og silde ligger og dirrer i den sure, usunde Luft, der hænger mellem de høje, graa Husrækker, ligger en skidden og fugtig Lejekaserne.

Vov Dem op ad den snævre, stinkende Trappe, helt op paa „5te Sal“, som Kvist-Etagen kalder sig, — og De vil gennem en Labyrinth af smalle, mørke Gange kunne krydse Dem frem til en „Lejlighed“, uden paa hvis ramponerede Dør der er klinet en smudsig Lap Papir, som bærer den klodset prentede Paaskrift: *H. P. Prip*, Murer.

Hvor Kong Alkohol fører Sceptret.

Murer? Ja, det var den Gang —! Nu har Prip i Aarevis haft en ganske anden Profession: han er en uforberdig Dranker. Daglig er Drukkenskabens Gæst deroppe paa den fattige Kvist — og i dens Følge dens uadskillelige Ledsagere: Raaheden og Elendigheden.

Hans arme Kone kan slide, saa meget hun kan orke — hun kan dog ikke holde sammen paa Stumperne; indenfor dette sørgelige „Hjem“s fire Vægge ofres alt paa Brændevinens Alter.

Og midt i denne Tristhed og Haabløshed gror saa den yndigste Blomst.

Som en Juvél paa en Mødding lyser og funkler Datteren, den søde, lille *Fanny*, paa denne Baggrund af Graat-i-Graat. Naar Moderen er allermest fortvivlet, kan et Smil fra Fannys kønne Øjne eller et blødt Strøg af Fannys lille Haand over

hendes Pande som oftest faa hende til at glemme — i alt Fald for et Øjeblik — den Elendighed, der omgiver hende.

Fanny er Cigararbejderske. Hun har allerede i nogen Tid haft Arbejde paa Thorsens Fabrik og tjener, ved en lang Arbejdsdags Slid, en grumme beskedne Ugeløn — af hvilken baade hun selv og hendes Forældre lever (eller rettere: vegeterer).

I den tidlige Morgenstund tørner Fanny ud og iler paa Fabriken. Hun træder ind ad Arbejdslokalets Dør i det Øjeblik, Dampfløjterne hvæser deres brutalt vækkende Toner ud over Byen.

Men Fanny er glad ved at ombytte Hjemmets Uhygge med Fabrikens automatiske Slid. Medens hendes Fingre

„Tilgiv mig, Hr. Fabrikant! Jag mig ikke bort!“

sysler med de brune, duftende Blade, har hendes Tanker mange Slags Ærinder — snart her, snart hist.

Men hvad tænker hun mon *mest* paa.

Paa *ham* naturligvis! Og hvem er han? Det er saamænd selve Fabrikantens Søn, den elskværdige og elegante unge Hr. *John Thorsen*.

Han deltager i Fabrikens Drift og kommer daglig i det Lokale, hvor bl. a. Fanny arbejder. At se hende og blive forelsket i hende var for ham ét og det samme.

Og nu glæder de sig begge hver eneste Dag til de faa Øjeblikke, da de kan faa Lejlighed til at se hinanden og veksle et Par Ord sammen.

Men en skønne Dag gaar det galt. Fabrikanten, en myndig Mand, der nok véd, hvad han vil, opdager, at hans Søn og Fanny kysser hinanden. Og nu ligger der et Hus! En simpel Arbejderske — og hans, den rige Fabrikants,

Søn! Hvilken Skandale! Uden Skaansel og Barmhjertighed kastes Fanny da paa Porten.

Fortvivlet vandrer hun hjem til sine Forældres fattige Stue. Men dér venter hende ingen Trøst. Tværtimod; hendes Fader bliver rasende, jager hende ud af Huset — ja, er i sin Fuldskab lige ved at slaa hende ihjel.

Og saa staar Fanny da hjemløs og arbejdsløs paa Stenbroen midt i den store By.

Febrilsk giver hun sig til at søge Arbejde. Gade op og Gade ned gaar hun, mange Trapper slider hun, mange Døre banker hun paa — men hun har ikke Held med sig. Da, netop som hun er ved helt at tabe Modet, pibler en Straale af Haab igennem Mørket: i en afsides Gade faar

Fanny søger Arbejde. — Skulde her være en Chance?

hun Øje paa et Skilt, der hænger i en Cigarbutik's Vindue: „Cigarrullersker antages!“ staar der.

— Ih, men det er jo netop noget for mig! tænker Fanny, og i næste Nu er hun inde i Butiken. En Dame med en meget pragtfuld Frisure modtager hende og lader til at blive henrykt, da hun hører, at hun søger Arbejde. Fanny er alt andet end glad ved Damens hele Fremtoning, men i sin Nød har hun ikke Raad til at være kræsen i sit Valg: hun *maa* have Arbejde — sulte ihjel vil hun ikke.

Altsaa bliver hun antaget som „Cigarrullerske“. — D. v. s. det *tror* hun! Men i Virkeligheden har Damen — *Petra Jensen*, som hun hedder — og hendes Venner og Veninder, der oftest opholder sig i Butikens Bagværelse, ganske andre Planer med hende. Cigarbutik'en er nemlig kun et Skalkeskjul for en mindre nobel Trafik, og i den „Forretning“ er det de Damers og Herrers Hensigt at

anvende Fanny og rigtig slaa Mønt af hende. Hendes fine og fornemme Skønhed gør hende til en værdifuld Lokkedue — og kan hun blot sørge for at faa rigtig mange Fugle,

I Cigarbutikens Bagværelse.

Fanny falder i „Hertugen“s Smag.

navnlig Guldugle, til at hoppe paa Limpinden — ja, saa skal Frk. Petra og hendes mandlige Paahæng, d'Hrr. „Hertugen“, „Raptus“ og „Piphans“ nok ordne Resten af Paragraferne.

Fanny sander snart, at hun er kommen i haarde Hænder.

Hun stritter imod, men formaar intet imod disse samvittighedsløse Mennesker.

Dristigere og dristigere driver de deres Spil. Og en sen

Fanny som et viljeløst Redskab i „Hertugen“s Haand.

Kalkunen faar Ben at gaa paa.

Aften gør de saa det store Kup. En besøgende Herre, der er godt „oppe“ efter en bedre Middag, faar — gennem Fanny som det uskyldige, viljeløse Redskab i Banditernes Hænder — stukket en med Opium præpareret Cigaret ud. Snart synker han bedøvet sammen — og en-to-tre er han

udplyndret! „Hertugen“ og Konsorter gaar ham grundigt efter i Sømmene, og alt af Værdi — Penge, Ur, Ringe osv. — forsvinder i deres Lommer.

|| Derefter praktiserer de Offeret af Vejen og „nyder nu

Bukseskørtet paa Brædderne.

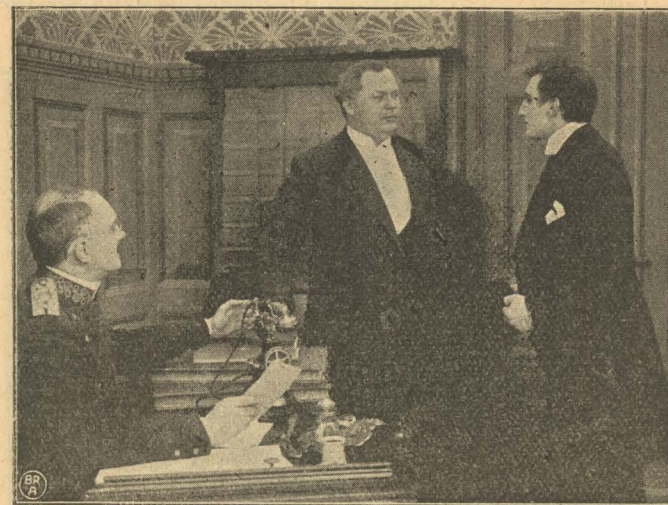

Den danske „Apache“-Dans.

Livet og drikker af Dunken“, saalænge de stjaalne Penge strækker til.

Den overfaldne har imidlertid, lige saa snart Opiums-Rusen var sovet ud, naturligvis henvendt sig til Politiet og

anmeldt, hvilken Medfart han har faaet. Desværre kan han ikke huske noget om, *hvor* det hele er passeret; men da opdager han pludselig paa Politiassistentens Bord et Fotografi af en Kvinde . . .

Et Sammentræf paa Politiassistentens Kontor.

„Piphans“ brillerer ikke ved sin Smidighed. Hvad en Jernbanevogn kan bruges til.

„Men det . . . det er jo hende dér, der udplyndrede mig!“ udbryder han og peger paa Billedet.

„Virkelig!“ — Og Assistenten fortæller, at dette Fotografi

„Piphans“ faar Lejlighed til at vise, at han har Hjerte i Livet.

Fabrikantens Søn modtager Fannys Brev.

har en ung Mand, Hr. John Thorsen, nylig glemt paa hans Kontor, da han henvendte sig hos ham og bad om Politiets Assistance til at opsøge en ung Pige, som han interesserede sig for, og hvis Bopæl det i nogen Tid havde været ham umuligt at faa opspurgt.

!! — Ret længe varer det ikke, inden en Meddelelse om, at Politiet er paa Sporet efter Banditterne, finder Vej til Bladenes Spalter, og bliver læst af det Petra Jensen'ske Kompagni.

Brutalitetens Topunkt.

Overrumplet!

I Huj og Hast forlægger „Apacherne“ og deres Donnaer da Residensen. Efter at have vagabonderet hist og her finder de til sidst et nyt Smuthul, hvor de kan gemme sig og den stakkels Fanny, som de stadig har slæbt med sig. Hende har de bragt til Fortvivlelsens — ja, næsten til

Vanviddets — Rand. Men, som det gamle Ordsprog siger: „Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest!“ Hendes Martyrium og rene Uskyld blødgør til sidst „Piphans“es

Paa Sygelejet.

De to Mødre træffes i Hospitalets Have.

Hjerte. Samme Piphans er nemlig i Grunden en grumme skikkelig Fyr — han er bare kommen paa den forkerte Side af Tilværelsen — og nu bliver han enig med sig selv

om, at det skal være Slut med den Raahed og Brutalitet, hvormed Fanny behandles.

Han stiller sig til Fannys Raadighed som *Postillon d'amour*, bringer et Brev fra hende til Fabrikantens Søn — og inden ret mange Minutter kan Politibetjentene trække deres Haandsnører sammen om Næverne paa d'Hrr. „Hertugen“ m. fl. samt deres respektive „Forloveder“.

Tilbage staar at skaffe Fanny hendes tabte Helbred igen. Et Hospitalsophold gør i den Retning Underværker; snart kan hun og hendes elskede — og forelskede — John mødes i Hospitalets Have under hendes Rekonvalescens.

Og da saa Dommen afsiges, da Fanny foran Rettens Skranke — takket være „Piphans“es sanddru Vidne-

„Thi kendes for Ret“

forklaring — kendes fri for enhver Brøde, ja, da synker hun og John Thorsen i hinandens Arme, og selv den strenge Fabrikant giver dem af et glad Hjerte sin Velsignelse.

— — —
Snart efter staar de to unges Bryllup.

Og da vi 3—4 Aar senere gensér dem (som Hr. og Fru Thorsen), er det udenfor deres herskabelige Villa. Deres flotte Køretøj holder og venter paa dem — saa, dér er de! De har deres førstefødte, en yndig lille Pige, med sig.

De stiger til Vogns; Kusken slaar et vældigt Knald med Pisken, og Kareten ruller hen ad den sollyse Villavej.

Men oppe fra Bukken nikker et bredt jovialt Ansigt

under Kuske-Cylinderen ned til den lyksalige Familie i Vognen.

Men hvad for noget! Er det ikke . . .? Jo, se bare paa ham — det *er* en gammel Bekendt, der er trukket i

Kan De kende Kusken?

det fine Liberi. Og det vides med Bestemthed, at han har det som Blommen i et Æg hos Junior-Fabrikanten.

Fanny har aldrig glemt, at da det kneb allerhaardst, da var det ligegodt „Piphans“, der reddede Situationen!

